

tion. Forbilledet derfor finde vi i Loven af 1851 om Domænernes Salg, en Lov, der senere, forsaavidt Taxationsmænds Udmeldelse angik, blev gjentagen i 1852 i Anledning af Salget af Universitetets og dermed i Forbindelse staaende Eiendomme. I disse Love, som angik Selveindom, blev det bestemt, at Formanden valgtes af Regjeringen, og at der desuden skulde være to Medlemmer i Taxationskommissionen, som valgtes af Rigsdagen, nemlig et af Landstinget og et af Folketinget. Vi tro, at denne Valgmaade vil være betryggende, navnlig naar dertil søies, saaledes som foreslaaet under Nr. 11, eet Medlem, der vælges af Majoratsbefidderen, og eet, som vælges af den nærmeste Succesor eller dennes Børge. Der vil derved kunne dannes en Taxationskommission, som vil kunne varetage de forskjellige Interesser, og det er kun gennem en saadan Kommission, at Flertallet tror, at Taxationsværdien retteligt kan udfindes. Flertallet mener, at Taxationskommissionen maa vurdere enhver enkelt Sted, og at dens Medlemmer maa være enige om enhver enkelt Taxation. I den Henseende følger Flertallet aldeles de Regler, som ere givne i Taxationslovene for Domænerne og Universitetsgodset i 1851 og 1852. Ogsaa i disse Love var der paabudt Enstemmighed mellem Taxationskommissionens Medlemmer og naturligvis Undersøgelse af Værdien af hvert enkelt Sted. Den Grundsætning, hvorefter Udvalgets Flertal vil have Kommissionens Medlemmer valgt, er i Virkelighed ogsaa antaget i andre Tilfælde, ikke blot med Hensyn til Statsgodset, men ogsaa ellers; til Exempel da Kjøbenhavns Kommune lod Bidstrup Godssets Gods sælge, blev en Kommission til at taxere de enkelte Steder paa Bidstrup Gods nedsat, og denne bestod af en af Regjeringen valgt Formand og et Medlem, der valgtes af Kommunen og dernæst et Medlem, som hver Fæster valgte for sig. Saaledes blev der sammensat en Taxationskommission af 3 Medlemmer, og det stillede sig da der aldeles som paa Domainegodset, at der tilveiebragtes Enighed om alle Taxationer, saa at Eiendommens Værdiansættelse overalt fremfattes med Enstemmighed. Man vil derfor vistnok ikke med Høie kunne paastaa, at det

skulde være umuligt, at en Kommission, sammensat som den af Flertallet foreslaaede, kunde opnaa Enstemmighed om Vurderingen; men i alt Fald fordrer Udvalgets Flertal kun, at de Medlemmer, der vælges af Rigsdagen, skulle være enige med Flertallet. Det Offentlige eller Staten har ganske sikkert en Interesse i Taxationsværdiens rette Udfindelse, saa vist som der hidtil har fundet og endnu finder en Behovskontrol Sted, og dernæst da det nu ikke vel vil kunne overlades Fæsteren som Part i Sagen at vælge, vil Valget meget vel kunne udgaa igjennem Rigsdagen. Ved Domaineloven og Universitetets Afsløsningslov valgte dog i Virkeligheden Rigsdagen baade paa Statens og paa Fæsternes Vegne; Fæsterne vare kun repræsenterede i disse Taxationskommissioner igjennem de Mænd, som Rigsdagen valgte. Nu viste det sig, at Regjeringens Formand og Rigsdagens Medlemmer — det vare jo ikke de samme Mænd, der afløste efter Domaineloven og efter Universitetsloven — i Virkeligheden vare i Stand til uden Vanskelighed at blive enige om Værdien af flere Eiendomme, og derfor foreligger der efter min Opfattelse ligefrem et Exempel paa, at en saadan Kommission praktisk kan virke med Enstemmighed: — Hvad angaar Forslagene til § 12, navnlig Vædringsforslagene under Nr. 12 og 13, saa indeholdes deri ikke Andet end en Forskrift om den formelle Fremgangsmaade ved Taxationens Sværksættelse. Den Fremgangsmaade, der er foreslaaet af Flertallet, er noget afvigende fra den, der følges i Lovforslaget; det Forslag, som Flertallet stiller, er en nødvendig Folge af Taxationskommissionens Sammensætning, og det vil derfor formentlig ikke trænge til videre Udvikling. Det er nemlig klart, at naar Taxationskommissionen skal begynde, da er det Majoratsbefidderen, som skal tage Initiativet og bringe Formanden i Kommissionen i Bevægelse, denne maa opfordre de Paagjældende til at sende deres Repræsentanter inden en vis Tid, og hvis denne Opfordring ikke efterfølges, maa Formanden være berettiget til at vælge Repræsentanter i deres Sted. — Med Hensyn dernæst til § 13, hvortil Vædringsforslagene under Nr. 16, 17, 18 og 19 ere stillede, har jeg allerede bemærket, at